

Værnet imod Misbrug er imidlertid ikke gennemført og effektivt i den Lovbestemmelse som hertil knytter sig i Loven om Varemærker m. m. af 11. April 1890, og som efter § 12 lyder saaledes: »Den, som paa Varer, der falholdes, eller paa deres Indpakning uhjemlet anbringer en andens Navn eller Firma eller Navnet paa en anden Mands faste Ejendom eller en andens registrerede Varemærke, saavel som den der falholder de paa saadan Maade betegnede Varer, kan efter Søgemaal fra den forurettedes Side ved Dom kendes uberettiget til at bruge Mærket eller falholde de med samme betegnede Varer«.

Det er i Læ af denne Paragrafs Affattelse at Misbrug af Navne paa Etiketter kan finde Sted. Som det vil ses, tager Loven kun Sigte paa den, der uhjemlet benytter sig af Navne og Firmaer, men ikke paa den, som leverer Materialet hertil, og her er nemlig det mislige Forhold, at Litografer og Stentrykkere her i Landet, som før i Tiden kun leverede Firmaetiketter efter Bestilling, nu uantastet sælge saadanne i Haandkøb, og ved Udsendelse af Kataloger over deres Etiketteudvalg henleder Opmærksomheden paa disse.

Som Illustration til det Forhold, at Ansvar ikke kan gøres gældende overfor Litografer, Stentrykkere eller andre Forhandlere af Etiketter bærende anden Mands Navn og solgte i Haandkøb, turde følgende Tilfælde have Interesse.

Efter at et herværende Agenturfirma var bleven gjort bekendt med, at en Stentrykker i A. Købstad trykte og falbød Etiketter, hvorpaa fandtes Navnene paa to af Firmaet repræsenterede Huse, henholdsvis i Frankfurt a. M. og Cognac, lod de hos vedkommende Stentrykkers Udsalg i København indkøbe et større Antal af disse Etiketter, og indgav derefter Klage til Byfogden i A., hvori de paastod Stentrykkeren anset med Bødestraf for det af ham udviste Forhold.

Til den Politirapport, der blev optaget over Stentrykkeren, forklarede han, at han i 15 Aar havde trykt disse Etiketter i sin Forretning, at han havde solgt den over hele Danmark uden at spørge Køberen om, hvortil de skulde bruges, at han ingen Forpligtelse havde til at føre Kontrol hermed, at han indtil nu havde været uvidende om, at der virkelig eksisterede Firmaer af de Navne, som er paa trykte Etiketterne, idet han antog Navnene for at være fingerede, og at han bestemt protesterede imod at have gjort sig skyldig i noget ulovligt, idet Ansvaret ikke paahvilede ham som Fabrikant af Etiketten, men den Vinhandler, der ulovligt benyttede Etiketten.

Herefter skønnede Byfogden, at der ikke kunde være tale om at paalægge Stentrykkeren kriminelt Ansvar, og sluttede Sagen.

Agenturfirmaet søgte derefter ad civil processuel Vej at gøre Ansvar gældende imod Stentrykkeren, som efter vor Ret maatte ske gennem et Forbud ved Fogden, men heller ikke ad denne Vej opnaedes noget Resultat, idet Fogden i A. til Rekvisitionen om Nedlæggelse af et saadant Forbud afgav den Kendelse, »at da Stentrykkerens Forhold ifølge Lovgivningens Bestemmelser ikke i og for sig var retsstridigt, vilde den begærede Forretning ikke kunne fremmes«.

Videre Appel i Sagen opgav Agenturfirmaet, da dets juridiske Konsulent, efter Samraad med andre Jurister, kun havde lidet Haab om ved en højere Instans at faa en andet Resultat.

Det er vel ikke for meget sagt, at den foranstaaende Sag afslører en utvivlsom Lacune i Lovgivningen med Hensyn til Beskyttelse af Indlændinges eller Udlandinges Navne paa Handelsvarer, thi naar Forholdet er det, at en Fabrikant eller Forhandler af Etiketter uantastet ved Uagtsomhed kan afstedkomme Misbrug eller endog indirekte friste til saadanne, saa bør dette Forhold undergives